

სამიზნე

მთვარეზე ვცხოვრობ და მზეს ვუმღერი...

სულის ოხშივარს მიწიდან ვსუნთქავ...

და ასე მართავს ჩემს ტალღას გემი,

შენს თაფლში ვუცვლი ჩემს ლოცვას ფუტკარს...

თორემ რა...ყოფა ქუჩის კუთხეში

ხურდა ფულივით წყალობას ითვლის,

მზერით გაზომილ მანძილებს ხენეშის,

ნანობს გაკვალულ ხიდსა და ბილიკს.

დრო დროსთან მუდამ ეჭვით დაობდა,

სიტყვა კი ისე ეძებს სამიზნეს,

თითქოს ჩემს წინ დგას შვიდი თაობა

და შიშის ფართო თვალებით მიმზერს.